

Mätproblematik i självrapporterade studier

Bakgrund

Inom samhällsvetenskapen är självrapporterade studier vanligt förekommande. Exempel finns att hämta från flera olika områden, i trygghetsstudier ligger exempelvis fokus på de boendes upplevda trygghet. När det gäller personlighetsstudier är forskaren intresserad av olika dimensioner relaterade till individers personlighet. Andra förekommande användningsområden är attitydstudier där respondenten uppger åsikter eller uppfattningar om olika attitydobjekt. Ett vanligt förfarande är att respondenten tar ställning till ett antal påståenden antingen med papper och penna eller i webbenkäter, där det senare har blivit allt vanligare med den tekniska utvecklingen. Metoden används inom många fält med anledning av dess praktiska styrkor, där en är möjligheten att samla in data på ett relativt snabbt sätt. Det finns dock metodologiska frågor som brukar förknippas med kvalitén på det insamlade datamaterialet. I denna text kommer det att vara fokus på den del som innefattar sanningsenligheten i respondenters uppgiftslämnande. Sanningsenlighet syftar till ett svar från en respondent där svaret inte förvrängs medvetet. För att tydliggöra problematiken och behovet av en metodologisk diskussion kommer exempel hämtade från olika områden att presenteras. Diskussionen i denna text är inriktad mot användningsområden inom kriminologi och sociologi, med metodologiska diskussioner hämtade från andra fält. Texten koncentreras till själva diskussionen om det beskrivna problemet, utan att utförligt diskutera betydelsefulla begrepp som validitet och reliabilitet. Inte heller kommer en vetenskapsteoretisk diskussion att tas upp kring den materialistiska synen som behöver finnas när problemområdet definieras utifrån ett objektivistiskt perspektiv, att verkligheten finns och att den kan mätas.

I kriminologisk forskning är intresset för omfattningen av det som definieras som brottsligt ett betydelsefullt forskningsområde. För att kartlägga brottslighetens omfattning föreslås ofta fler källor än den anmälda brottsligheten från officiell krimi-

nalstatistik (Sporre & Standar, 2006). För att komma tillrätta med problem som mörkertal kompletteras anmäld brottslighet med källor som självdeklarerad¹ brottslighet samt offerundersökningar. Kompletteringen med andra källor sker främst då det framgår av forskning att officiell kriminalstatistik är en sämre indikator för mindre allvarigare brott än självdeklarerad brottslighet (Aebi, Andersson, Carra, & Zauberman, 2010). Kort beskrivet är självdeklarerad brottslighet den brottslighet som kommer till kännedom via självdeklarerade uppgifter. Målgruppen kan vara skolungdomar rent generellt, då trender bland dessa alltid är av intresse för samhällsforskningen. Det kan också vara en uppmärksammas grupp som sammanhålls på andra grunder, exempelvis individer involverade i någon gärning som uppfattas som avvikande. Rent generellt kan utformningen av självdeklarerade studier ha ett varierande upplägg. Det som är i fokus i denna text är de som använder instrument konstruerade på ett sätt där respondenten lämnar självrapporterad information. Exempel på användningsområden kan hämtas från skilda företeelser, det kan vara olaglig alkoholkonsumtion, narkotikakonsumtion, anlitanet av svart arbetskraft eller illegal fildelning. En metodologisk problematik som kan diskuteras beträffande dessa studier är sanningsenligheten i svaren som uppges av respondenten. Det är dock viktigt att uppmärksamma att detta inte är ett problem som kan avgränsas till ett enskilt fält, problematiken med missvisande information förekommer inom de flesta fält där självrapporterad information samlas in (Mills & Kroner, 2005; Nederhof, 1985). I andra användningsområden kan det även vara så att den metodologiska diskussionen får än mer fokus med tanke på att tolkningen av det insamlade materialet kan komma att användas för beslutsfattande på individnivå. Den metodologiska diskussionen som pågår i dessa fält kan därför vara värdefull att beakta då det ger idéer till hur självrapporterade studier kan bli bättre.

När personlighet studeras i olika former av rekrytering brukar begreppet *social desirability* eller social önskvärdhet diskuteras (Nederhof, 1985). Kort beskrivet innebär begreppet att den information som uppges inte är sanningsenlig, respondenten förnekar socialt oönskade egenskaper och överdriver socialt önskade egenskaper för att framstå i bättre dager. Respondenten ger en bild av sig själv som baseras på hur den vill bli uppfattad istället för det faktiska förhållandet. Detta medför en problematik i frågan om vad man egentligen mäter, den eftersökta egenskapen eller hur pass mycket en respondent kan överdriva bilden av sig själv. Tillämpas detta på exempelvis självdeklarerad brottslighet kan antagandet, att vissa personer vill verka mer kriminella/avvikande än de egentligen är, inte ses helt orimligt. Det finns forskning som tyder på att brottsligt beteende kan ses som statushöjande inom vissa subkulturer. Studier baserade på individer engagerade i fotbollsvåld så kallade "fotbollshuliganer" kan fungera som exempel. Det finns teoretiska förklaringar till hur engagemang i illegitima aktiviteter som fotbollshuliganism är influerat av hur man vill bli uppfattad av andra i ens närhet (Wallace, 1998). Det omvända är självklart också ett problem, om respondenten vill ge en bild som inte avspeglar omfattningen av det kriminella/avvikande beteendet. De använda begreppen inom självdeklarerad brottslighet är överrapportering och underrapportering (Ring, 2003). I självdeklare-

1 Självdeklarerad och självrapporterad har samma innebörd i texten.

rad brottslighet kontexten är det vanligare med underrapportering, att respondenten inte anger hur ofta den har engagerat sig i den handling som efterfrågas, det kan exempelvis gälla bruk av narkotika eller konsumtion av alkohol. Respondenten uppger bruk eller konsumtion i lägre utsträckning än hur det förhåller sig i verkligheten. Överrapportering är det omvända, när respondenten uppger en högre frekvens än hur det förhåller sig i verkligheten.

Det är inte sällan som studenter i ämnena sociologi och kriminologi väljer att samla in data gällande någon form av brottsligt beteende eller avvikande beteende med egenhändigt konstruerade enkäter.² Studenter kan även vara intresserade av attityder gentemot något samhällsligt fenomen där det kan finnas misstanke om att respondenter överdriver eller underdriver för att uppfattas som politiskt korrekta. Texten kommer att fungera som en introduktion för dessa studenter till hur problematiken kan förstås. Vidare kommer texten att beskriva några av de förekommande diskussionerna om tillvägagångssätten för att hantera problematiken. Ämnet behandlas ytligt och introducerande men läsaren ges möjligheten att själv fördjupa sig i ämnet i några av de olika områdena som presenteras i texten. Det övergripande syftet med texten är att belysa frågor som behöver uppmärksammas när datainsamlingen består av självrapporterade data samt ge alternativ till hur dessa frågor kan hanteras.

Dispositionen för texten är följande: en beskrivning av hur problematiken kan förstås med utgångspunkt i klassisk testteori följt av en presentation av några av de beskrivna felkällorna. Sedan följer några av de föreslagna metoderna som kan vara användbara från studenters perspektiv. Här utesluts avancerade statistiska metoder som är både diskutabla och krävande på olika sätt. Diskutabla då det råder oenighet om dess lämplighet och krävande främst ur ett praktiskt perspektiv med krav på stora datainsamlingar. Texten rundas av med konkreta förslag på åtgärder som kan begrundas vid insamlandet av självrapporterade data.

Beskrivning av problemet utifrån klassisk testteori

Betydelsen av att ge felaktig information kan förstås med utgångspunkt i *the classical true score theory* (Crocker & Algina, 2008). Formeln, $X = T + E$, innebär att X , det erhållna resultatet (i detta fall förekomsten av det man avser mäta), är summan av T (den riktiga förekomsten av det man avser mäta) och E (mätfel). Om formeln gäller för en enskild observation så kan formeln med fokus på variansen illustrera hur det ser ut för ett stickprov (ett antal respondenter) $\sigma_X^2 = \sigma_T^2 + \sigma_E^2$. Ett antagande för formeln är att E (mätfelen), är slumpmässiga och inte systematiska, systematiska fel ska istället ses som en varians från en annan källa. Enligt Heggestad, (2012) är det rimligast att se systematiska fel som en beståndsdel av T . Det innebär att T får brytas ner i ett antal beståndsdelar:

$$T_{\text{den riktiga förekomsten...}} + T_{\text{systematisk felkälla 1}} + T_{\text{systematisk felkälla n}}$$

2 Enkät, instrument och test har samma innebörd i texten.

Systematiska felkällor kan vara olika till antal och av olika karaktär som texten kommer att diskutera senare. Förhoppningen är att den observerade variansen (σ_X^2) till stor del beror på variansen av det man avser att mäta (σ_T^2) och inte på en varians från en annan källa. När det finns en varians i mätningen som beror på något annat än (σ_T^2) gäller det att ringa in den variansen och reducera den. I en situation där alla respondenter skulle svara ärligt och därmed korrekt, där mätfelen är obetydliga, skulle variationen som uppkommit i mätningen mestadels bero på variationen som finns i svaren på det man avser att mäta. Fel där vissa respondenter skevar materialet kan ses som en systematisk felkälla och inte som slumpmässiga mätfel. För att tydliggöra vad slumpmässiga mätfel (E) innebär kan man tänka sig att det är fel som uppkommer på grund av slumpmässiga händelser som inte hör till vardagen, att en respondent minns fel efter att ha varit stressad vid ett speciellt tillfälle, medan (T) den riktiga förekomsten av det som mäts, är den informationen som skulle komma fram om en respondent skulle uppge korrekt information vid ett flertal testtillfällen. Varians som skulle uppkomma på grund av att vissa respondenter ger felaktig information under vissa förutsättningar ska alltså ses som en systematisk felkälla. Varians som skulle uppkomma på grund av att vissa frågor är feltolkade av flertalet respondenter skulle också uppfattas som en systematisk felkälla. Systematiska felkällor vid datainsamlande med enkät brukar indelas i systematiska fel som uppkommit på grund av instrumentet, den som administrerar datamaterialet eller källan man får information ifrån, i detta fall testtagaren.³

Det kan tilläggas att både T (den riktiga förekomsten av det man avser att mäta) och E (felen i mätningen) är teoretiskt konstruerade begrepp, det finns inget observerat värde, det är bara X, det erhållna resultatet (i detta fall förekomsten av det man avser mäta), som har ett observerat värde.

När vi har en problematik där en grupp respondenter inte svarar ärligt utan överdriver eller underdriver kommer den observerade variationen att bero på olika saker. Variationen kommer att bero på det man avser att mäta och på en variation som beror på en systematisk felkälla (respondenter som ger missledande information) och variationen från slumpmässiga fel. Väldigt förenklat skulle man kunna säga att det gäller att lokalisera och reducera den systematiska felkällan för att få bort problemet. Utvecklas modellen vidare se Heggstad (2012) gäller det att inkludera olika former av systematiska felkällor som kan förändras från ett testtillfälle till ett annat vilket visar komplexiteten och det problematiska med att förenkla resonandet till att anta att det endast är en felkälla som behöver kontrolleras.

3 Testagare och respondent har samma innebörd i texten.

Felkällor och dess hanterande

Det finns olika förfaringssätt som kan tillämpas för att undersöka om det finns felkällor i en studie. För att kontrollera validiteten, eller mer specifikt kriterievaliditeten i mätningar gällande självrapporterad kriminalitet, finns det olika sätt att gå tillväga. Ett enkelt förfarande enligt Thornberry och Krohn (2000) är att göra en jämförelse på gruppnivå där en grupp antas ha en högre rapporterad förekomst av den eftersökta företeelsen. Om en forskare skulle vilja undersöka acceptansen för illegal fildelning mellan två grupper, en yngre och en äldre och det finns ett antagande om att de yngre respondenterna har en högre acceptans för illegal fildelning skulle ett utfall som visar en högre självrapporterad acceptans i den yngre gruppen stödja forskarens antaganden och ge någon form av bevis på att mätningen fungerar. Antagandet skulle kunna vara baserat på att den yngre gruppen har en högre acceptans eftersom de är aktiva konsumenter i jämförelse med den äldre åldersgruppen. Även om gruppjämförelser ger viss information är det ofta mer betydelsefullt att kunna uttala sig på individnivå. Då gäller det att hitta ett externt kriterium att jämföra de självdeklarerade uppgifterna emot. Ett exempel är när man jämför självdeklarerad brottslighet mot andra register. Vid studier där forskaren avser undersöka kriminellt engagemang kan ett antagande vara att om en respondent inte uppger någon historik i handlingar som kan klassificeras som kriminella förväntas respondenten inte heller figurera i några källor som motsäger detta (Thornberry & Krohn, 2000).

I studier utförda i denna anda framkommer det att det finns underrapportering främst när det gäller grövre brottslighet. Det finns även skillnader mellan olika grupper i viljan att självdeklarera förekomsten av grövre företeelser, men här är forskningen inte lika entydig. Andra källor som används för att jämföra den självdeklarerade förekomsten av en handling och externa källor är exempelvis att använda sig av kompisars utsagor (Thornberry & Krohn, 2000). Ett annat förfaringssätt är att använda fysiologiska mått. En omtalad studie som använde fysiologiska mått är studien om rökning av Akers, Massey, Clarke och Lauer (1983). I studien insamlades självdeklarerade uppgifter om förekomst och frekvensen av rökning som sen jämfördes mot ett salivprov som kunde ge information om den faktiska förekomsten och frekvensen. Det visade sig att det fanns överensstämmande i 95-96 procent av fallen (Akers et al., 1983). Senare studier har visat att underrapportering ökar när det gäller självdeklaration gällande tyngre droger (Thornberry & Krohn, 2000).

När det gäller självdeklarerad brottslighet är de flesta studierna inriktade på att kontrollera förekomsten av underrapportering av rimliga skäl. Det allvarliga i kontextens karaktär tyder på att de flesta vill minimera sin delaktighet i vissa händelser men vad händer i kontexter där det efterfrågade inte utgörs av denna problematik, där man istället väljer att överrapportera av olika anledningar. Då behövs det andra perspektiv som kan erbjuda ett annat tillvägagångssätt för att komma tillrätta med problematiken. Respondenter kan ge missledande svar som kan skeva materialet på olika sätt och ett tillvägagångssätt som hanterar både underrapportering och överrapportering kan vara av värde. I dessa sammanhang är det värdefullt att undersöka vad

det är som driver eller får respondenter att inte ange sanningsenliga svar i självrapporterade studier. Den här typen av forskning har engagerat forskare inom olika discipliner. När självrapporterade uppgifter används i en selektionskontext framkommer det att disposition, attityder samt situationsrelaterade faktorer är alla betydelsefulla att beakta för att bättre förstå felkällorna (Ziegler & Buehner, 2009). Det framkommer att en del förklaringar kan åberopas till personlighetskaraktärer, där individer som är manipulativa och har svårt för att följa regler har lättare för att ge vilseledande svar. Men det är oftast inte tillräcklig information för att förstå fenomenet.

Det finns också förklaringar i vilka föreställningar och attityder som innehas av respondenten. Betydelsefullt blir exempelvis hur pass mycket respondenten tror att andra kommer att överdriva eller underdriva. Enligt subjective norms, finns det också en förklaring i hur respondenten tror att andra kommer att uppfatta ens överdrifter eller underdrifter. En annan viktig faktor är hur respondenten uppfattar att testet och dess resultat kommer att användas. Är man positivt inställd till användandet av testet så tenderar man att svara mer ärligt (Heggstad, 2012). När man försöker hitta någon form av konsensus kring fenomenet social desirability fastställer man betydelsen av motivation samt interaktionen mellan personliga egenskaper och situationsrelaterade influenser (Ziegler, MacCann, & Roberts, 2012). När det finns en medvetenhet hos respondenten att inte ge sanningsenliga svar faller det under systematisk felkälla och inte under slumpmässiga fel enligt tidigare diskussion, vilket blir ett problem.

Fokus skiftar nu till några av metoderna som förekommer där läsaren ges möjligheten att ta ställning till argumenten som lyfts fram och dess rimlighet. Anonymitet och motivation är viktiga begrepp att tillvarata i utformandet av metoder för få respondenten att ge sanningsenliga svar.

Metoder för att reducera problemet

Det finns olika tillvägagångsätt för att försöka minska problemet med att respondenter inte ger sanningsenliga svar. En bra början är att fundera över designen för datainsamlingen. Exempel på frågor som forskaren behöver ta ställning till kan variera.

När det gäller att få in datamaterial gällande självrapporterad brottslighet, som också blir relevant gällande andra känsliga områden, finns i diskussionen mellan valet av att använda intervjuare som administrerar självrapporteringsinstrumentet eller inte. Argumenten som presenteras för att använda ett instrument ensamt är att testtagaren har lättare för att uppge sanningsenliga svar när frågorna är av känslig karaktär. Det finns studier som visar att när självrapporterande instrument används i syfte att undersöka användning av alkohol och droger rapporteras ett mer frekvent användande med självrapporteringsinstrument än med en intervjuare som administrerar instrumentet (Tourangeau & Yan, 2007). Förklaringar till att inte ge sanningsenlig information finns i vad som kan motivera en respondent till att förvränga sina svar, om respondenten riskerar att uppfattas på ett negativt sätt av intervjuaren är

den inte lika motiverad till att ge sanningsenliga svar. Detta problem är inte lika uppenbart med självrapporteringsinstrument där anonymiteten lättare upprätthålls.

Ett annat sätt för att reducera problemet inriktar sig på att identifiera vilka respondenter som kan tänkas ge vilseledande svar. När de gäller social desirability har det gjorts ett flertal studier där speciella skalor använts i syfte att se om någon överdriver sina svar, så kallade social desirability-skalor. Logiken i dessa skalor är att ställa frågor som de flesta inte skulle kunna förneka, exempelvis "Har du någonsin ljugit?". Det förväntas att respondenten svarar jakande vilket ger ett tecken på ärlighet. Problemet som påpekas av Kuncel, Borneman och Kieger (2012) är att en respondent kan tolka frågan som att den ska placeras in i ett fack och då väljer att inte hamna i facket "ljugare". Respondenten ger inte ett genomärligt alternativ och kryssar i ett nekande alternativ. Om respondenten resonerar likadant i de andra frågorna i skalan blir konsekvensen att respondenten får ett högt värde på social desirability-skalan och anses inte trovärdig gällande de andra svaren i testet. Att försöka hitta en lösning genom att identifiera vilka respondenter som ger missledande svar blir också problematisk om man tar hänsyn till kombinationen av tidigare diskuterade felkällor. Respondenter kan påverkas av en rad faktorer vid olika testtillfällen. En annan problematik som kan uppkomma med denna metod, speciellt om den används i selektionssammanhang, är om respondenter klassificeras som falskt positiva, vilket innebär att man kategoriserar vissa respondenters svar som överdrifter eller underdrifter när dessa egentligen stämmer (Kuncel et al., 2012).

Motivation är en annan faktor att beakta och det gäller att tidigt fundera över dess inverkan i alla stegen som finns i datainsamlingen. En metod som har visat sig fungera till viss del är att fokusera på frågeformuleringen i själva instrumentet. Enligt Bäckström, Björklund och Larsson (2012) kan ett tillvägagångssätt vara att neutralisera formuleringen i frågorna. Syftet är att reducera uppenbar önskvärdhet eller icke önskvärdhet i varje fråga.

Tillämpningsområdet är personlighetstest men kan tillämpas i andra studier. Om en forskare vill veta var en respondent befinner sig på exempelvis egenskapen vänlighet kan en fråga vara "bryr mig inte om andra" (omvänd kodning), vilket låter ganska hårt och icke önskvärt. Då kan frågan neutraliseras till "tror att det är bättre om alla sköter sig själva", vilket inte låter lika hårt. Exemplet kan appliceras på attitydstudier gällande sociala fenomen där det finns en misstanke om att respondenter tenderar att svara politiskt korrekt. Ett känt exempel som tas upp av Bertrand och Mullainathan (2001) är att ungefär 25 procent av icke röstare uppger att de har röstat direkt efter ett val. En överrapportering som är vanlig bland de som värdesätter normer om att rösta och hade själva tänkt rösta. I senare studier har frågan kompletterats med att många inte röstar på grund av oväntade händelser, förändringen fick som följd att överrapporteringen minskade. I det praktiska arbetet blir det betydelsefullt hur man formulerar frågorna i det konstruerade instrumentet.

Sammanfattande kommentarer

Syftet med texten var att belysa några av de förekommande problemen med användandet av självrapporterade studier för att ge alternativ till att göra dessa mer tillförlitliga eller mer valida. Genom att ta upp några av de komplexa frågor som kan uppstå vid användandet ges läsaren möjlighet att fundera ut möjliga åtgärder som kan användas tidigt i processen, designen, för att reducera problematiken eller för att dokumentera omfattningen. De olika åtgärderna som diskuterats kan inordnas i metoder för att upptäcka om respondenter ger vilseledande svar och i metoder för att hindra respondenter från att ge vilseledande svar. Upptäcka, som i användandet av social desirability-skalar och hindrande, där man fokuserar på motivationella faktorer. Det senare är en säkrare väg att gå, eftersom det är svårt att gå vidare med information från social desirability-skalar. Att få mått på omfattningen av vilseledande svar kan vara värdefullt i senare steg, vid tolkandet av resultaten. Exempel på hur forskare kan få en bild av omfattningen av trovärdiga svar kan hämtas från Tyresöenkäten där frågor av typen ”Hur uppriktigt tror du att dina klasskamrater besvarar den här enkäten.” eller ”Hur uppriktigt tycker du att du har besvarat den här enkäten” användes för att undersöka respondenternas benägenhet att svara uppriktigt (Andersson, 2011). Det finns säkerligen andra faktorer som påverkar till hur respondenter tenderar att agera i olika forskningssammanhang. I denna text har det varit fokus på en avgränsad del av mätproblematiken i självrapporterade studier.

Referenser

- Aebi, M. F., Andersson, L., Carra, C., & Zauberman, R. (2010). *Self-Reported Crime and Deviance Studies in Europe: Current State of Knowledge and Review of Use*: ASP-VUB Press
- Akers, R. L., Massey, J., Clarke, W., & Lauer, R. M. (1983). Are self-reports of adolescent deviance valid? Biochemical measures, randomized response, and the bogus pipeline in smoking behavior. *Social Forces*, 62(1), 234-251
- Andersson, L. (2011). *Mått på brott [Elektronisk resurs] : självdeklaration som metod att mäta brottslighet*. Diss. Stockholms universitet. Stockholm
- Bertrand, M., & Mullainathan, S. (2001). Do people mean what they say? Implications for subjective survey data. *The American Economic Review*, 91(2), 67-72
- Bäckström, M., Björklund, F. & Larsson, M. R. (2012) Social Desirability in Personality Assessment: Outline of a Model to Explain Individual Differences. In M. Ziegler, C. MacCann & R. D. Roberts (Ed.), *New perspectives on faking in personality assessment* (pp. 201-213). New York: Oxford University Press
- Crocker, L. M., & Algina, J. (2008). *Introduction to classical and modern test theory*. Mason, Ohio: Cengage Learning
- Heggestad, E. D. (2012) A Conceptual Representation of Faking. In M. Ziegler, C. MacCann & R. D. Roberts (Ed.), *New perspectives on faking in personality assessment* (pp. 87-101). New York: Oxford University Press
- Kuncel, N. R. Borneman, M. & Kieger, T. (2012). Innovative Item Response Process and Bayesian Faking Detection Methods. In M. Ziegler, C. MacCann & R. D. Roberts (Ed.), *New perspectives on faking in personality assessment* (pp. 102-112). New York: Oxford University Press

- Mills, J. F., & Kroner, D. G. (2005). An Investigation Into the Relationship Between Socially Desirable Responding and Offender Self-Report. *Psychological Services, 2*(1), 70
- Nederhof, A. J. (1985). Methods of coping with social desirability bias: a review. [Article]. *European Journal of Social Psychology, 15*(3), 263-280
- Ring, J. (2003). Stöld, våld och droger bland ungdomar i årskurs nio. *Brottsförebyggande rådet. Rapport, 5*
- Sporre, T., & Standar, R. (2006). *Konsten att läsa statistik om brottslighet [Elektronisk resurs]*. Stockholm: Brottsförebyggande rådet (BRÅ)
- Thornberry, T. P., & Krohn, M. D. (2000). The self-report method for measuring delinquency and crime. *Criminal justice, 4*(1), 33-83
- Tourangeau, R., & Yan, T. (2007). Sensitive questions in surveys. *Psychological Bulletin, 133*(5), 859
- Wallace, R. A. (1998). *Modern English Football Hooliganism: A Quantitative Exploration in Criminological Theory*. Virginia Polytechnic Institute and State University
- Ziegler, M., & Buehner, M. (2009). Modeling socially desirable responding and its effects. *Educational and Psychological Measurement, 69*(4), 548-565
- Ziegler, M., MacCann, C., & Roberts, R. D. (2012). *New perspectives on faking in personality assessment [Elektronisk resurs]*. New York: Oxford University Press